

[Hans Nielsen.]

sige overfor De samvirkende Fagforbund, at det er muligt efter denne Lov at sætte i Fængsel, ikke blot en Formand for en Fagforening og ikke blot Bestyrelsen, men ogsaa Generalforsamlingen. Hvis altsaa Dansk Arbejdsmandsforbund, der nu i Februar Maaned skal holde en Kongres, der tæller en 400—500 Medlemmer, f. Eks. vedtog en Beslutning, hvorefter den kunde anklages, dels paa det kollektive Omraade, dels for Forfølgelse o. s. v., saa kan Loven altsaa føre til den Yderlighed — det fristes man jo til at tro, naar den højtærede Minister siger, at det skal tages i den videste Betydning —, at den hele Kongres blev afhentet af Justitsministerens Politi og derefter sat fast paa en ubegrænset Aarrække, thi det ærede Flertal har jo ikke villet sætte nogen Begrænsning.

Men bortset fra disse Udtalelser ønsker jeg ved tredie Behandling at faa en nærmere Forklaring af den højtærede Justitsminister paa disse Spørgsmaal, som jo er af den største Betydning, for saa vidt som det utænkelige skulde ske, at Lovforslaget blev vedtaget.

Jeg vil derefter gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Olav Olsen. Det er jo den eneste, der har povet sig frem for at forsvare den Menneskejagt, der har fundet Sted paa Smede og andre Haandværkere her i Landet. Det ærede Medlem gjorde jo mest Indtryk af, at han bad om Forladelse for det, der er sket, og det forstaar jeg i og for sig saare godt. Jeg forstaar ogsaa saare godt, at hverken Ministre eller andre har følt sig særlig kaldede til at forsvare den Fremgangsmaade, som Landboforeningerne anvender. Men jeg maa sige, at det ærede Medlem Hr. Pinstруп, der er Formand for denne Organisation, og det ærede Medlem Hr. Tvedegaard virkelig har en Pligt til at staa frem og forsvare det, de har gjort her. Det kan ikke nytte noget, at Ordføreren vil skyde Skylden paa mig, fordi de andre forfølger Smedemestrene. Det er jo en fuldstændig bagvendt Fremgangsmaade. Jeg har ikke begæret andet i Udvalget, end at alle Erhvervsorganisationer blev spurgt om, hvad de mente om dette Lovforslag; det har de allerfleste af disse Organisationer svaret paa, saa vidt jeg ved, og jeg behøver jo ikke at erindre den ærede Ordfører om Svarene, den ærede Ordfører ved lige saa godt som jeg, at Groserer-Societetet, Industriraadet, Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk, Skibsarten og Handelskamrene, alle har de fordømt det foreliggende Lovforslag. De eneste, der har anbefalet det, er Land-

boforeningerne og, saa vidt jeg ved, Fru Carla Meyer paa Husmoderforeningens Vegne — det er vistnok paa hendes egne Vegne, denne Anbefaling er kommet. De eneste, den ærede Ordfører har at tage under Armen, er det ærede Medlem Hr. Pinstруп og Fru Carla Meyer til Forsvar for det foreliggende Lovforslag.

Nu vil jeg sige, at det Forsvar, det ærede Medlem Hr. Olav Olsen førte for Bønderne, var ikke meget værd. Han erklærede, at han havde i Lommen Breve, der skulde bevise, at Sigtelserne var rigtige. Ja, jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har det Brev i Lommen, hvoraf en Stump er aftrykt i Skrivelsen, men det beviser jo ingenting. Det, der har Interesse, er, hvorledes det er fremkommet, og hvorledes det er begrundet fra vedkommendes Side, og der foreligger jo, som jeg allerede oplyste i Gaar, Forklaringer, der efter min Formening viser, at man hverken kan bebrejde Smedemesterforeningen i Vejle Amt eller de to Jernhandlere noget.

Det er fuldstændig taabeligt at paastaa, at denne Lov skulde forandre dette Forhold. Hvordan i al Verden skulde denne Lov tvinge to Jernhandlere, en i Kolding og en i Vejle, til at sælge Jern og Kul til Smedemestre, som de ikke vil sælge til? Hvordan i al Verden vilde den højtærede Ordfører bære sig ad med at tvinge dem til det? Ja, saa skulde de da lægges i Spændetroje, og saa skulde det ærede Medlem udstyres med Knut og Træhest og alle andre Ting til at sætte dem op at ride paa, indtil de — som man i dette Tilfælde kan kalde det — bekendte og erklærede: Nu kan vi ikke længere, nu sælger vi til dem.

Nej, den ærede Ordfører sælger sit Smør, hvor han vil, og sin Mælk, hvor han vil, og sin Gris, hvor han vil, og Jernhandlerne sælger selvfølgelig ogsaa deres Jern og Kul, hvor de vil, og man kan aldrig tvinge dem til at have bestemte Kunder. Men det er det, man vil give det Indtryk af ude i Befolkningen, at naar denne Lov er vedtaget, skal man være tvunget til at gøre saadan og saadan. Det er fuldstændig ved Siden af.

Efter min Mening er der intet at bebrejde de to Jernhandlere efter de Udtalelser, de selv har fremsat, og der er heller ikke noget at bebrejde Smedemestrene i Vejle Amt. Der foreligger ikke ringeste Bevis for, at disse Smedemestre i Vejle Amt har villet udplyndre Befolkningen derovre, tværtimod, der foreligger Attest for, at Smedemestrene i den Egn, her er Tale om, er respektable og hæderlige Folk, der driver en pæn og agtværdig Forretning,